

פרוטרול מט' 1/11

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ב', י"ב בכסלו תשי"ט - 24.11.58 בשעה 10.45.

השתתפו : ז. ורהפטיג - יו"ר
י. בורג
י. בדר
ד. בר-דב-האי
ע. דבני
ש. הלל
י. כהן
ב. לוקר
נ. ניר
י. קליבנוב
ח. רובין
ש. חזנברג
י. שופמן

מוזמנים : י. בר-יהודה - שר הפנים
ח. כהן - היועץ המשפטי
א. ידין - המשנה ליועץ המשפטי
ה' צילן - משרד הפנים
ה' גרץ - המכון למיכון משרדי
ה' סילברסטון - היועץ המשפטי למשרד הפנים
ה' רוזנטל - משרד המשפטים

סדר-היום : חוק פנקס בעלי זכות לבחור לכנסת.

אני פותח את הישיבה.

היו"ר ז. ורהפטיג :

פנתה אלי משלחת שמאי מקרקעין העובדים במשרד האוצר, בקשר להצעת חוק שמאי הקרקע, בענין מתן רשיון להם כהוראת-מעבר, למרות שאין להם הנתונים של שמאי-קרקע. רשמתי את הדבר לפני ונעמיד את פנייתם לדיון כאשר נגיע לדיון בחוק.

חוק פנקס בעלי זכות לבחור לכנסת.

סעיף 13.

היו"ר ז. ורהפטיג :
במקום התאריכים המופיעים בתחילת הסעיף, צריך להיות בהתאם להחלטה קודמת של הועדה :
"מיום 46 עד היום ה-56 אחרי היום הקובע".

י. בדר :
היתה החלטה של הועדה בנוגע להצעת להקים ועדה שתטפל בעניני פנקס הבוחרים באותה מסגרת שמשפלת בענינים אלה ועדת הבחירות המרכזית בשנת בחירות. הצגת הרשימות היתה מאורגנת עד עתה על-ידי ועדת הבחירות המרכזית. וההצעה שלפנינו מוסרת את הענין לשר הפנים.

א. ידין :
קביעת מקומות להצגת רשימות הבוחרים, לפי חוק הקיים, היא לא בידי ועדת הבחירות המרכזית אלא בידי ועדות הבחירות האיזוריות. כך שיש מקום לשקול אם להעביר את המחרוזת הזאת ליועץ המשפטי לממשלה.

ש. רונברג :

אני מציע לא להיכנס בסעיף 16 לכל הפירוט המופיע כאן, אלא לכתוב: בכל שנה מיום - - ועד יום - - יציג שר הפנים רשימות של הבוחרים למען יוכל כל דורש לעיין בהן במקומות שייקבע על-ידי פירסום ברשומות או בתקנות, ותהיה דרושה התיעצות או הסכמת הוועדה שתיקבע לשם כך.

ש. הלל :

בישיבה הקודמת קבע יו"ר הוועדה כי למרות שנתקבלה החלטה של הוועדה בענין מסוים, אין זה מחייב אותה לקבל החלטות הנובעות מכך לגבי סעיפים אחרים, ויש להצביע בכל ענין בנפרד. היה זה בקשר להצעה של ח"כ רובין; אותו דין, אם הוא נכון, חל גם לגבי החלטת הוועדה באשר להצעת ח"כ בדר.

י. בר-יהודה :

אלה שבעל זה שתהיה ועדה כזאת שהוצעה על-ידי ח"כ בדר, צריכים לתקן את הצעתם. בהחלטה מדובר על שלוש מתוך ארבע שנות בחירות. גם בשנת בחירות רגילה תופיע ועדת הבחירות המרכזית בשלב מאוחר. ובתחילת השנה יצטרך משרד הפנים לעשות עבודת הכנה.

י. בדר :

יש עוד מקרה שבו צריך לקחת בחשבון את הענין של הוועדה אשר החלטנו עליה, והוא ענין פורמלי גרידא: אישור איזורי הקלפי. אישור החלוקה לאיזורי קלפי היה בידי ועדת הבחירות. (י. בר-יהודה: לא. זה היה לא אישור אלא זכות לשנות). על כל פנים, מה שהיה בידי ועדת הבחירות צריך להיות בידי ועדה זו.

בסעיף זה אינני כה בטוח שצריך להעביר את הסמכות הכלולה בו לאותה ועדה, משתי סיבות: אמנם הצעתי הקמת ועדה, אבל לא הצעתי הקמת ועדות איזוריות; שנית, ענין ההצגה אינו כל כך חשוב, לפי הנסיון. מה שחשוב בעיני הוא הענין של שעות ההצגה. הדבר שאנחנו היינו רגישים לו בוועדת הבחירות היה הדאגה לכך שכל אזרח יוכל לבדוק את הרשימות אחרי שעות העבודה. מבחינה זו הסעיף בחוק הקודם שקבע עשר שעות הצגה, לא היה רק סעיף תקנוני, ואני מציע להחזירו לכאן.

לגבי שנת בחירות, אין סיבה שבשנה כזו לא תוקם ועדת בחירות יותר מוקדם. עד עתה לא ראינו ועדת בחירות מרכזית העובדת יותר מ-75 יום. זה נסיון די חשוב. יתכן כי מבחינת סמכויות של ממש של ועדת הבחירות המרכזית, יכולים 75 יום להיות מספיקים. אינני בטוח בזה. בנקודה אחת אני מאוד מסופק: אם אפשר יהיה באותו זמן להכין גם את הטנגנון והציוד של ועדת הבחירות המרכזית. עבודה זו נעשתה עד עתה במשך חדשים רבים, למרות שהפעלת ומנגנון נעשתה רק בחודשים וחצי-שלושה חדשים האחרונים. ההנחה היא שבד"כ יתקיימו בחירות אחת ל-4 שנים. ואם לגבי בחירות שלא מן המניין כדאי לעשות את האקספרימנט הזה, הרי לגבי בחירות סדירות הייתי מציע לשמור על קונטרבטיביות מסוימת.

אני מציע להוסיף סעיף נוסף אחרי סעיף 12 שיקבע כי בשנה שהיא שנת בחירות רגילה, יישלחו הודעות לכל הבוחרים.

כמו-כן אני מציע שבשנת הבחירות גם הענין של פיקוח על ההצגה יהיה לא בידי ועדה מיוחדת אלא בידי ועדת הבחירות המרכזית. אני גם חושב שבשנת בחירות מוטב להרכיב את ועדת הבחירות מוקדם יותר. אינני רואה בכך אסון ושום התרוקנות של החוק. אני מחייב את הרעיון של פנקס בוחרים קבוע. רצוי מאוד שבמקרה הצורך יתקיימו בחירות תוך 2.5 - 3 חדשים. אך כאשר ידוע מראש שיתקיימו בחירות, אינני רואה צורך בהכנה מזרזת תוך 75 יום.

י. בר-יהודה :

אם זה יתקבל, אעמיד בפני הממשלה את השאלה אם לא לקחת בחזרה את כל הצעת החוק.

היו"ר ז. ורהפטיג:

מדוע הושמט המשפט "בהתחשב עם הדרישות
הדתיות לשמירת ימי המנוחה", שהיו בחוק הקודם

בסעיף 21(א).

אפשר להכניס זאת. אין על כך ויכוח.

י. בר-יהודה:

אם הפנקס צריך להיות אקספרימנט, לא צריך להציע אותו. את האקספרימנט עשו בעדנו עמים אחרים. ואם הכוונה היא רק למקרים בהם יתקיימו בחירות לא לפי הסדר הרגיל, לא כדאי כל הדבר. כי זה עולה בהרבה כסף.

הצעתי להכניס את המושג "שנת פנקס הנוחרים" אא על מנת שיהיה ידוע כי זהו הפנקס, בין אם יש צורך בו באותה שנה ובין אם אין בו צורך, בין אם מדובר בבחירות רגילות ובין אם מדובר בבחירות לא רגילות. אציע אח"כ שאותו פנקס ישמש גם לבחירות ברשות המקומיות. רק אם זוהי הכוונה, כדאי הטורח והכסף המושקעים בענין זה.

עלי להעיר עוד פי בקצב זה של דיונים, אולי מוטב היה בכלל להניח את החוק הזה ולעבור לדיון בחוק הבחירות, כי בצורה זו לא נגיע לקך בכנסת הזאת.

יש הגיון בהצעה זו.

י. בר:

י. בר-יהודה:
אני אינני מציע אותו. אבל אם הועדה רוצה להפוך זאת לאקספרימנט, זה אקספרימנט יקר מדי. חשבתי שהענין התקבל בהתלהבות על-ידי חברי הכנסת, כי אנחנו צריכים פעם לעשות זאת, ובפעם הראשונה יהיו תמיד קשיים.

הציעו לי לנסח את הצעת ח"כ רוזנברג כך: "מקומות ההצגה, שעותיה, דרכי ביצועה ואחריותן של הרשויות המקומיות להצגה ייקבעו בתקנות שיתקין שר הפנים באישור הוועדה". אם כך, מוטב לכתוב כי הוועדה תקבע את הדברים האלה. בכל אופן, צריכה להיות בענין זה שיטה. אם רוצים להשאיר את הכל כפי שהיה בבחירות הקודמות, תשאירו הכל אבל אז אין צורך בפנקס.

אני מוכן לקבל את כל ההערות שאינן עומדות בניגוד לגישה של החוק הזה, כמו ההערה בענין שעות ההצגה, בענין חגים ושבתות וכו'.

ד. בר-רב-האי:

קביעת רשימת בעלי הזכות לבחור היא תמיד בידי האדמיניסטרציה. הפיקוח הציבורי מתחיל בשלב השני; פיקוח על מהלך הבחירות. ההצעה בענין פנקס קבוע של בעלי זכות בחירה נתקבלה על דעת כל חברי הכנסת, אבל לא כולם הסיקו את המסקנות הנובעות מכך. כל נסיון להכניד, בין בשנה רגילה ובין בשנה לא רגילה, הוא מלאכותי ונוגד את עצם הענין. פנקס קבוע בנוי על ההנחה שכל שנה היא שנה פוטנציאלית לבחירות. אינני מאמין שיש עכשיו מקום לשינוי בתאריכים, מאחר שאנחנו כבר נמצאים בתוך התהליך הזה. אבל בדרך כלל אין להבדיל בין שנת בחירות ובין שנה שמניחים שלא תהיה שנת בחירות. אינני רואה בכך אקספרימנט, ועל כל פנים, הכנסת קיבלה זאת.

מתוך גישה זאת, שהיא, לדעתי, הגישה הממלכתית, אינני גורס את כל הענין של הקמת הוועדה. אני חושב שהנסיון הזה, בשנת בחירות לסבך את הענין על-ידי קיום ועדה אחת בחלק של השנה, ואח"כ העברת סמכויות לוועדת בחירות מרכזית, כשפה יושב שופט בראש ושם יושב שופט בראש וכו' - זוהי הסתאבות הרעיון המקורי של פנקס הנוחרים. אנחנו למדנו כל כך הרבה מן האנגלים. הם בכל שנה מפרסמים שלוש רשימות: רשימת אלה שהיו בשנה הקודמת, רשימת אלה שנוספו ורשימת אלה שחדלו להיות (בפטרון או הועברו למקום אחר). גם שם יש פיקוח ציבורי על מהלך הבחירות על-ידי באי-כוח הנוחרים, אבל לא בשלב של הכנת הרשימות.

בסעיף 13 בלור שהסמכות יכולה להיות

נתונה רק לשר הפנים. אני מוכן לקבל את ההצעה שלא לפרט את הסעיף כל כך.

להצית ח"כ ורהפטיג: מה ז"א "הדרישות
הדחיות"? זוהי דרישה של כולם.

ב. לוקר:

אני מציע להשתמש בנוסח של פקודת ימי חג
וסנוחה.

ח. רובין:

אני מבקש לחות לשבוע הבא את ההצבעה
בשאלת העברת הסמכויות של סעיף זה לוועדה

י. בר:

אשר הוחלט עליה.

הוחלט: 1. לקבל את ההצעה לכתוב במקום התאריכים
המופיעים בסעיף "מהיום ה-46 עד היום
ה-56 אחרי היום הקובע".

הסתייגות לח. רובין.

2. לקבל את ההצעה להוסיף כי הרשימות
לא תוצגנה בימי הסנוחה לפי פקודת סדרי
השלטון והמשפט.

3. לדחות לשבוע ימים את ההחלטה בענין ההצעה
להעביר את הסמכויות לפי סעיף זה לוועדה
הקבועה שהוחלט עליה. (כתוצאה מכך נדחת
גם ההצבעה בשאלה אם להכניס או לא להכניס
את כל הפרטים המופיעים בסעיף).

הסתייגות לד. בר-רב-האי, נ. ניר: נגד
החלטת הוועדה בענין הקמת ועדה
קבועה.

סעיף 14.

זה שיפור. בפעם הקודמת זה לא היה.

ה' צ'יזן:

השאלה היא אם לא מוטב לאפשר שבמקומות
גדולים, כמו תל-אביב-יפו, תהיה חלוקה
בין תל-אביב ובין יפו, או בחיפה - בין
חיפה ובין קרית-חיים. תהיה

י. בר-יהודה:

בזה הקצה גדולה.

בבחירות הקודמות ההצגה היתה מפוצלת. בכל
מקום הצגה היו מוצגות 2-3 עד 5-6 רשימות

ה' צ'יזן:

של איזורים סמבליים. פורסמו שני סוגי מודעות: מודעה אחת היתה איזורי
הקלפי ומספריהם, ושעות ההצגה (שהיו שונות ממקום למקום); מודעה שניה
כללה את חלוקת הרחובות לאיזורי קלפי. התוצאה היתה שאנשים בדרך כלל
לא בדקו זאת. לפי הנתונים שלנו, בכל הארץ, בדקו את הדבר 12,000 איש,
וזאת על מיליון בוחרים. עררים היו 178 אלף. ברור כי העררים הללו
לא באו כתוצאה מבדיקת רשימות הבוחרים. אינני יודע אם אי-הבדיקה
הוא מתוך אדישות או מפני שאנשים קיבלו הודעות לבחור. מבין העררים היו
40 אלף שלא היו להם כלל מקום. הדבר עלה לנו 88 אלף ל"י בהוצאות
ישירות. לדעתי, מוטב למעט במקומות ההצגה, ושבכל מקום הצגה יהיו
כל הרשימות של אותו ישוב. בידי הפקיד יהיה מפתח הרחובות והוא יוכל
להגיד לכל דורש אם הוא נמצא ברשימה, ובאיזו רשימה הוא נמצא. אני
חושב שזה עדיף על הסידור שהיה בבחירות הקודמות.

יש כאן נימוק נוסף. אנחנו איננו מוגנים

בפני בג"צ. ועדת הבחירות המרכזית, לפי סעיף 74 היתה מוגנת בפני כל
בג"צ. משום כך אפשר היה לקחת אנשים מלשכת העבודה, אנשים שלא ידעו
קרוא וכתוב ולא נשאו באחריות כלפי שום משרד ממשלתי. כדי שאפשר יהיה
לשאת באחריות הזאת אנחנו מציעים שהדבר ייעשה באמצעות הרשויות המקומיות.

אדם שקיבל הודעה לבחור לפי סעיף 11,
האם יש לו יסוד לבדוק אם שמו נמצא

ד. בר-רב-האי:

ברשימה?

עלול להיות רק ההיפך: שאדם לא קיבל
הודעה והוא בכל זאת נמצא ברשימה.

ה' גרץ:

זה אומר שכל העניין מצטמצם רק לאלה שלא
קיבלו הודעות או שקיבלו הודעות משובשת.

ד. בר-רב-האי:

המלה "בלבד" מיותרת.

היו"ר ז. ורהפטיג:

אפשר למחקה, ולהוסיף בסוף "ורשימות אלה
בלבד".

א. ידן:

הוחלט: לקבל את הצעת התיקון של ה'
ידן.

סעיף 15.

איך היה עד כה?

י. שופמן:

היתה ועדת בחירות עם תקציב שלה, והיו
ועדות בחירות מקומיות, עם תקציב שלהן.

י. בר-יהודה:

אני מקבל זאת בעיקרון. זאת גם היתה הפרקטיקה.
זהו אחד מתפקידי הרשויות המקומיות. בארץ
עלולים להיות קשיים, ואינני יודע אם שר הפנים התיעץ בעניין זה עם חבר
הרשויות המקומיות.

ד. בר-רב-האי:

לדעתי, אין זה פתרון נכון. אין להטיל
על הרשויות הוצאות הקשורות בפנקס הבוחרים

י. שופמן:

לכנסת. אני מציע למחוק את הסעיף.

המקום הטבעי לכך היא הרשות המקומית. וזה
כמעט קובע גם את מי שצריך לשאת באחריות.

י. בר-יהודה:

אני אמנם מקווה שאנחנו נספיק להחליט גם שהפנקס הזה יהיה גם בשביל
הבחירות לרשויות המקומיות. כי לפי הסדר המקובל עד עתה, יכולה כל
רשות מקומית שתדע לא למהר, להבטיח שהבחירות בה לא יתקיימו ביום
הבחירות. אם הצעתי בעניין זה תתקבל, אנחנו נקמץ לרשות המקומית יותר
מאשר נטיל עליה. אם הצעתי לא תתקבל - ולפי שעה אין זו אפילו הצעת
המשלה - הרי הרשויות מקבלות מענקים, ונדאי יכניסו זאת לחשבון.
אבל לא יתכן שנצטרך לנהל בעניין זה מו"מ עם כל רשות מקומית בנפרד.
אם ההצעה הזאת לא תתקבל, זה יעמיד את האדמיניסטרציה במצב בלתי אפשרי,
כי צריך יהיה בכל שנה למצוא את המקום בו אפשר יהיה להשתמש לצורך
זה.

שאלה ליועץ המשפטי: אם כתוב שהממשלה או
רשות כלשהי חייבת לעשות פעולה מסויימת

היו"ר ז. ורהפטיג:

האם אפשר שלא לעשות זאת בטענה: אין כיסוי תקציבי?

יש הרבה דברים שחייבים לעשות אבל אין עושים
מחוטר תקציב.

ח. כהן:

השאלה היא אם רוצים להבטיח שעל סמך ההצגה
במשרדי הרשות המקומית, לא תוכל הרשות המקומית לתבוע תמורה מיוחדת מן
האוצר.

ה' צי"ן: בבחירות הקודמות קיבלו מאתנו הרשויות המקומיות רשימות בוחרים חייגם אין כסף. זו היתה בשבילם תמורה גדולה. הם יקבלו מאתנו את זאת גם בעתיד. הם מבקשים ומקבלים את פנקסי הבוחרים לצרכים שלהם, ואנחנו היינו רשאים לדרוש מהם תשלום.

י. שופמן: אני חולק על דברי שר הפנים. אם הרשות המקומית היא המקום המתאים לכך, אין זה אומר שאם צריך לשלם כסף בעד המקום, צריך יהיה לחפש מקום אחר ובלבד שלא לשלם לרשות המקומית. בכל אופן, אני מציע למחוק את סעיף 15.

י. בר-יהודה: אם קובעים שזה יהיה דוקא ברשויות המקומיות, הן יכולות לדרוש סכום שאי-אפשר יהיה לעמוד בו.

א. ירין: בסעיף 15 נשארה פתוחה השאלה אם להשאיר בו את הפרטים או להעבירם לתקנות. אם תתקבל ההצעה להעביר את הפרטים הנ"ל לתקנות, יפול גם סעיף 15 עם זה.

הוחלט: לדחות את סיכום הסעיף עד לאחר סיכום סעיף 13

סעיף 16.

ד. בר-רב-האי: גם סעיף זה קשור בסעיף 13.

הוחלט: לדחות את סיכום הסעיף עד לאחר הסיכום בסעיף 13.

סעיף 17.

ה' צי"ן: חשבנו לפרסם בעתונות כי ביום זה וזה מתחילה ההצגה בתל-אביב, במקומות אלה ואלה, וכו', ואח"כ באופן כללי: בכל שאר הישובים - בוועדים המקומיים או במועצה האיזורית. זה יעלה יותר בזול מפירסום הפלקטים, ובהתחשב עם התפוצה הגדולה של העתונים היומיים, זה עלול להגיע אל הרבה יותר בוחרים.

י. בר-יהודה: הוצגה בפני השאלה אם הכוונה היא רק לעתונות בעברית. כי אם לאו, נהיה חייבים לפרסם זאת בכל עתון שיתחיל לצאת, אפילו אם יצא רק מספר ימים, בכל שפה שהיא, ואני מניח שלקראת הבחירות יצאו עוד 50 עתונים יומיים בשפות השונות. זו עלולה להיות מעמסה כספית גדולה.

ד. בר-רב-האי: לי נראה שאין מכללם מכללם, ובעתונות צריך להודיע רק כי ביום זה וזה מתחילה ההצגה, ומקומות ההצגה יפורסמו בכל מקום ומקום.

י. בורג: אני מצטרף לדעה שעדיף הפירסום בעתונים, וכדי לענות על הנציה שהתעוררה, אני מציע: בכל העתונים היומיים המופיעים בתחום המלינה במשך שנה לפני יום הבחירות.

י. שופמן:
הייתי מציע במקום שנה לפני הבחירות: ככל
העתונים שהופיע במדינה ביום הקובע.
זה מרחק של 10-11 חדש מהבחירות, ואם כי זה רק כמה חדשים מההצגה,
אין להניח שעתונים המופיעים בקשר עם הבחירות יופיעו 11 חודש לפני
הבחירות.

ד. בר-רב-האי:
כל טעמו של הסעיף הוא להביא את הדבר לידיעת
הבוחר. אם כן, מדוע אנחנו מחפשים הגבלה
מלאכותית? אם רוצים לתת לדבר מכסימום של פירסומת, צריך לפרסם זאת
בכל העתונים.

היו"ר ז. ורהפטיג:
הייתי מציע לכתוב בזמן "היום הראשון
והאחרון" - "הימים של ההצגה".

לגבי הפירסום בעתונות, חושבני שנוכח יהיה
לדחות גם את ההצבעה בענין זה עד לאחר סיכום סעיף 13.

הוחלט: 1. לקב את הצעת היו"ר לכתוב במקום
"היום הראשון והימים האחרון" - "הימים
של ההצגה".

2. לדחות את ההצבעה בשאלת אופן פירסום
מקומות ההצגה, עד לאחר סיכום סעיף 13.

סעיף 18.

היו"ר ז. ורהפטיג:
במקום "עד ליום 6 במרץ" צריך לחות "עד ל-65
ימים אחרי היום הקובע".

י. בר-יהודה:
האבחנה המופיעה בסעיף זה, נובעת מהפרקטיקה
בבחירות הקודמות, שהביאה ל-178 אקף עררים,
מהם הרבה עררי-טרק.

ד. בר-רב-האי:
אני מבקש שלא להצביע היום על סעיף זה.

הוחלט: לדחות את הדיון בסעיף.

י. קליבנוב:
ביחס ל"מענו", הייתי מציע להשתמש גם בסעיף 8
וגם בסעיף 18 באותו נוסח.

סעיף 9.

היו"ר ז. ורהפטיג:
אני מציע למחוק את המלה "צורתם".

ח. כהן:
אני מוכן למחוק את המלה "צורתם". המלה "סדרי"
כוללת הכל.

י. בר-יהודה:
האם אתם יכולים לדרוש מן האדמיניסטרציה
שתסכים גם ללא טופס? זה לוקח פי שלוש או
פי ארבע בזמן הדרוש לטיפול. אפשר לדרוש להבטיח כי בכל מקום יהיו טפסים,
שקל יהיה להשיג טפסים, אבל לא יותר.

ד. בר-רב-האי:
טופס זוהי שאלה של נוחות אדמיניסטרטיבית,
זה נוח גם למבקש. אבל אינה יכולה להיות חובת
שימוש בטופס. אי-אפשר לשלול זכותו של מבקש שאין לו טופס ברגע מסוים, ורוצה
להגיש ערר בכתב-יד, בו הוא מוסר את כל הפרטים הנדרשים.

ח. כהן:
גם כשאנחנו משתמשים בטפסים, אנחנו תמיד
כותבים שהבקשה או הערר יוגשו לפי
הטופס הנמצא בתוספת לתקנות, או בדומה לו ככל האפשר. כלומר, השימוש
בטופס אינו מוציא מכלל אפשרות שימוש שלא בטופס.

י. בר-יהודה:
אני חושב שעל-ידי כך מכשילים הרבה אנשים
שאי-אפשר יהיה לקרוא את הערר שלהם.
הייתי מסכים להוסיף: "או בדומה לו".

היו"ר ז. ורהפטיג:
אם המלה "סדרי" כוללת גם את הצורה, הייתי
מציע שתהיה הנחיה לשר המשפטים שלא לדחות
ערר שלא נכתב בטופס.

י. בר-יהודה:
אינני מקבל זאת, כי אז צריך יהיה
להוסיף עוד חדש ימים בשביל העררים.
האלמיניסטרציה לא תוכל להתגבר על זה.

היו"ר ז. ורהפטיג:
99% מהעררים יהיו בטופס. אבל אי-אפשר
לשלול זכות מטריאלית בביל טופס.

י. בר-יהודה:
אני שומע שבפעם הקודמת היו 50 מכתבים
שלא בטופס. ברור שעל כך אפשר להתגבר.
אבל אם יהיו כאלה אלפים, ובשפות לא מובנות, אי-אפשר יהיה אח"כ לבוא
אלינו בשעות.

הוחלט: למחוק את המלה "וצורתם".

י. בר-יהודה:
אני מודיע כי אם מדובר בתקנות, ייאמר
שם: בטופס או בדומה לו ככל האפשר -
לפי הנוסח שהוזכר על-ידי היועץ המשפטי.

היו"ר ז. ורהפטיג:
היתה פניה מסיעת חירות שלא לקיים הצבעות
ביום ד', מאחר שלא יוכלו להשתתף בישיבה.
השאלה היא אם לקיים את הישיבה.

הוחלט: לבטל את ישיבת יום ד'.

הישיבה נועלה בשעה 13.00.